

1 מני – כשיטת מי נשנתה, כשיטת רבי שמעון היא, דאמר בסוף
2 המשנה, שכל דבר שהוא אסור רק משום שבות – מדרבנן, אינו
3 עומד האיסור בפני כבוד כתבי הקודש, וכיון שהספר מוטל בבזיון,
4 מותר להחזירו לאיסקופה.
5 שואלת הגמרא: אימא – אמור את הסיפא של המשנה, היה עומד
6 בראש הגג, ונפל קצה הספר לרשות הרבים, רבי יהודה אומר,
7 אפילו אם אין מסולק – מרוחק הספר מן הארץ – מקרקע רשות
8 הרבים, אלא כמלא החוט – כלשהו, גוללו אצלו לראש הגג, אך אם
9 נח ברשות הרבים, אסור להחזירו. רבי שמעון אומר, אפילו אם נח
10 קצה הספר פארץ – בקרקע רשות הרבים עצמה, גוללו אצלו
11 לראש הגג, וקשה, שנמצא שרישא – תחילת המשנה, שיכול
12 להחזירו לאיסקופה, וסיפא – סוף המשנה, שיכול להחזירו לראש
13 הגג, דברי רבי שמעון הם, שכל שאיסורו מדרבנן, מותר במקום
14 בזיון ספרי הקודש, ואילו מציעתא – הדין האמצעי, המתיר
15 להחזירו רק אם לא הגיע לקרקע רשות הרבים, דברי רבי יהודה
16 הם, ודוחק הוא שבאמצע שיטת רבי שמעון מובא שיטת רבי
17 יהודה. משיבה הגמרא: אמר רב יהודה, אין – אכן, רישא וסיפא הם
18 כשיטת רבי שמעון, ואילו מציעתא כשיטת רבי יהודה היא.
19 הגמרא מביאה פירוש אחר, שאף הרישא כרבי יהודה, רבה אמר,
20 לעולם הרישא שיטת רבי יהודה היא, הסובר שלא התירו שבות
21 משום כבוד כתבי הקודש, והכא – כאן שהתירו להחזיר את הספר
22 לרשות היחיד, פאיסקופה הנדרסת עסקינן – מדובר במפתן בית
23 שעוברים בו הרבה אנשים, ומשום שיש פזיון גדול לפתחי הקודש
24 המונחים במקום שעוברים שם רבים, שרו רבנן – התירו חכמים
25 להחזירם לרשות היחיד, ולא גזרו שמא יפול כולו לרשות הרבים
26 ויחזירו אליו ויתחייב חטאת.
27 הגמרא מקשה על רבה מברייטא: אייתיביה – הקשה לו אבוי לרבה,
28 שנינו ברייתא על הרישא, שאם הספר התגלגל בתוך ארבע אמות
29 מהאיסקופה, שלא עבר ארבע אמות ברשות הרבים, גוללו אצלו
30 – מחזירו אליו, אך אם התגלגל חוץ לארבע אמות, וכדי להחזירו
31 צריך להעבירו ארבע אמות ברשות הרבים, אף שצידו האחד
32 בידו, אסור להחזירו אליו, אלא הופכו ומניחו על הפתח –
33 האותיות יהיו כלפי הקרקע. ואי אמרת – ואם אתה אומר
34 שבאיסקופה הנדרסת על ידי רבים עסקינן – מדובר במשנה,
35 והטעם שהתירו להחזירו הוא משום בזיון גדול של כתבי הקודש,
36 מה לי – מה ההבדל אם התגלגל לתוך ארבע אמות מהאיסקופה,
37 ומה לי אם התגלגל חוץ לארבע אמות מהאיסקופה, הרי כיון
38 שקצה אחד בידו, אין כאן איסור מן התורה.
39 אבוי מפרש את המשנה באופן אחר: אלא אמר אבוי, מה שהתירו
40 להחזיר את הספר לאיסקופה, אינו משום בזיון הספרים, אלא
41 משום דהכא במשנה פאיסקופה פרמלית עסקינן – מדובר, והיינו
42 שרחבה ארבעה על ארבעה טפחים, אך אינה גבוהה עשרה
43 טפחים, והבית שהוא רשות היחיד לפנים הימנה, ורשות הרבים
44 עוברת לפניו, ולשם התגלגל הספר, וגם אם יתגלגל כל הספר
45 לרשות הרבים, אין איסור תורה להחזירו לברמלית, ועל כך שנינו
46 בברייתא לחלק בין אם התגלגל בתוך ארבע אמות או חוץ לארבע
47 אמות, שכשהתגלגל לתוך ארבע אמות מהאיסקופה, דאי נפיל
48 ומייתי ליה – שגם אם יפול כולו לרשות הרבים ויביאו חזרה אליו,
49 לא אתי – לא יבוא לידי חיוב הפסול, כיון שאינו מכניס אלא
50 מרשות הרבים לברמלית, משום כך שרו ליה רבנן – התירו לו
51 חכמים להחזירו אליו, כאשר קצה הספר בידו, אך כשהתגלגל חוץ
52 לארבע אמות ברשות הרבים, דאי מייתי ליה – שאם יפול כל הספר
53 לשם ויביאו חזרה אליו, אתי – יבוא על ידי כך לידי חיוב הפסול,
54 משום מעביר ארבע אמות ברשות הרבים, משום כך לא שרו ליה
55 רבנן – לא התירו לו חכמים להחזירו אף כשאוחז את קצה הספר
56 בידו, והיינו כרבי יהודה, שלא התיר איסור דרבנן גם במקום בזיון
57 כתבי הקודש.
58 מקשה הגמרא: אי הכי – אם כך, שהאיסור להחזירו הוא שמא
59 יחזירו גם כשיפול לגמרי ברשות הרבים, ויבוא לידי חיוב חטאת,

60 מדוע אסרו להחזירו רק כשהתגלגל חוץ לארבע אמות,
61 כשהתגלגל בתוך ארבע אמות נמי – וגם כן נגזר שלא יחזירו,
62 מחשש דילקא מעיל – שמא יכניסו מרשות הרבים לרשות היחיד
63 שלפנים מהאיסקופה, ויתחייב חטאת. וכי תמא – ואם תאמר
64 ליישב, דבין דמפסקת פרמלית בין עקירתו ברשות הרבים להנחתו
65 ברשות היחיד, לית לן קח – אין בזה איסור תורה. אין לומר כן, כיון
66 שקשה והאמר רבא, הפעביר חפץ ברשות הרבים מתחלת ארבע
67 אמות לסוף ארבע אמות, והעבירו דרך עליו – מעל ראשו, שגבוה
68 למעלה מעשרה טפחים שהוא מקום פטור, חייב חטאת, כיון שלא
69 נח במקום הפטור, ואף כאן, אם יכניס מרשות הרבים לרשות
70 היחיד דרך ברמלית, יהא חייב מהתורה, ויש לאסור כשאוחז צידו
71 האחד בידו, שמא יפול כולו ויכניסו לביתו.
72 מתרצת הגמרא: הכא פמא עסקינן – כאן במשנה במה מדובר,
73 באופן שהאיסקופה – מפתן הבית ארוכה, דאיהכי והכי – עד
74 שיעבור את כולה ויגיע לבית, מידבר – יזכר ששבת הוא, ולא
75 יכניס את הספר מיד לרשות היחיד, אלא יעמוד לנוח באיסקופה,
76 ואף אם אחר כך יכניסו לרשות היחיד, לא יעבור על איסור תורה.
77 הגמרא מתרצת באופן נוסף: ואיבעית אמא – ואם תרצה תוכל
78 לתרץ, לעולם מדובר פאיסקופה שאינה ארוכה, ומה שלא חוששים
79 שמא יכניס את הספר לביתו אף כשיפול כולו לרשות הרבים,
80 משום שסתם כתבי הקודש צניני מעיני בהו – הדרך הוא שמעיין
81 בהם תמיד, וכשעומד לעיין בהם, מנח להו – נמצא שמניחם, ולכך
82 לא חוששים שיעביר את הספר ישירות מרשות הרבים לרשות
83 היחיד, משום שכשיעמוד באיסקופה כדי לעיין מניחו בברמלית,
84 וכשימשיך בדרכו ויניחו ברשות היחיד, הרי עוקר מכרמלית ומניח
85 ברשות היחיד.
86 מקשה הגמרא: וליחוש דילקא מעיני בהו – עדיין יש לחוש שמא
87 יעיין בהם ברשות הרבים, ויסיים שם את עיונו בהם, ויעיל להו
88 פהריא – ושוב יכניסם ישירות לרשות היחיד, בלי לשהות
89 בברמלית. מתרצת הגמרא: הא מני – משנתנו כשיטת מי היא,
90 כשיטת רב עזאי היא, דאמר חלה קעומד דמי – אדם שמהלך נחשב
91 כעומד בכל פסיעה ופסיעה, ונמצא שעקר מרשות הרבים והניח
92 בברמלית, ושוב עקר מכרמלית והניח ברשות היחיד.
93 מקשה הגמרא: ודילקא זריק להו חזק – עדיין יש לחוש שמא
94 יזרוק את כתבי הקודש מרשות הרבים לרשות היחיד, דאמר רבי
95 יוחנן (שבת 1), מודה רב עזאי בזריק חפץ מרשות הרבים לרשות
96 היחיד דרך ברמלית, חייב, כיון שלא נח בברמלית. מתרצת
97 הגמרא: אמר רב אחא בר אבהו, זאת אומרת – מברייטא זו יש
98 להוכיח, שאין מורקין – אסור לזרוק כתבי הקודש, כיון שבזיון
99 הוא, ולכן אין לחוש לכך.
100 שנינו במשנה: היה קורא בראש הגג וכו' ונתגלגל הספר מידו וכו',
101 משהגיע לעשרה טפחים, הופכו על הכתב. הגמרא מקשה
102 מברייטא על דין זה. מקשה הגמרא: ומי שרי – וכי מותר להניח
103 ספר הפוך על גבי הכתב, והתניא בברייטא, פותחי ספרים – ספרי
104 תורה, תפילין וכוונות, לא התירו להן להפוך את הריעה על פניה
105 – שהאותיות יהיו לכיוון השולחן, כדי שלא יעלה אבק על
106 האותיות, אלא פורים עליה את הפגד לכסותה. מתרצת הגמרא:
107 הים – בכתבי ספרים, אפשר להם לכסות בבגד, אך הכא – כאן,
108 כשהתגלגל הספר מידו, לא אפשר לו לכסותו בבגד, כיון שאין לו
109 בגד מוזמן, ואי לא אפשר – ואם לא יתכנסו, איכא פזיון פתחי הקודש
110 מפי – יש יותר בזיון לכתבי הקודש מאשר כשיאוחז מונח על הכתב,
111 ולכן צריך להופכו על הכתב.
112 שנינו במשנה: שאם הגיע הספר לעשרה טפחים סמוך לקרקע,
113 הופכו על הפתח. הגמרא מבררת מדוע לא יחזירו אליו. שואלת
114 הגמרא: מדוע אסור להחזירו, והא – והרי לא נח הספר ברשות
115 הרבים, ואין בהחזרתו אליו שום איסור. מתרצת הגמרא: [אמר
116 רבא], במשנה מדובר בפותח משופע, ובולט צידו התחתון כלפי
117 רשות הרבים, והספר מונח על שיפועו שדינו כרשות הרבים, ולכך
118 אסרו רבנן להחזירו אף שלא נח בקרקע.

המשך ביאור למס' עירובין ליום שישי עמ' א

1 הגמרא מקשה על רבא מהסיפא. מקשה הגמרא: [אמר ליה אביי
2 לרבא], במאי אוקימתא למתניתין – באיזה אופן העמדת את
3 משנתנו, בכותל משופע והספר נח על שיפועו, אימא – אמור את
4 הסיפא של המשנה, רבי יהודה אומר, אפילו אם אינו מסולק
5 [–מרוחק] הספר מן הארץ אלא מלא החוט, כל שלא נח על קרקע
6 רשות הרבים, גוללו אצלו לראש הגג, אבל אם הוא נח על הקרקע

7 אסור להחזירו אליו. ואם מדובר בכותל משופע, קשה מדוע
8 כשלא נח על הקרקע מתיר רבי יהודה להחזירו אליו, והא נח ליה
9 – והרי הספר נח על שיפוע הכותל, שנחשב רשות הרבים. מתרצת
10 הגמרא: חסורי מיחפרא – יש ללמוד את המשנה כאילו היא
11 חסירה, והכי קתני – וכך יש לשנות בה, במה דברים אמורים
12 שאסור לגוללו אצלו, בכותל משופע והספר נח על שיפועו, אבל

עירובין דף צח עמוד ב תלמוד בבלי המבואר "שפה ברורה – עוז והדר" (ליום שישי) קמא

כלים שלא ישרו בנפילתם, אסור להניחם על הזיו או ליטלם
ממנו, שמא יפלו לרשות הרבים, ויכניסם בשוגג לרשות היחיד.
הגמרא מביאה ברייתא לסייע לפירושו של אביי, תנאי נמי הוי –
שנינו כך גם בברייתא, וזו שלפני החלון, הוצא ובלוט מהכותל
לרשות הרבים, נותנין עליו בשבת קצרות שמגישים בהם אוכל,
ובכוסות ששותים בהם, או קיתוניות – כדים שמגישים בהם משקה,
וצלוחיות שאוכלים בהם, שעשויים מחרס, וממה שנקטה הברייתא
כלים אלו, משמע שרק כלים כאלו שעשויים לישר בנפילתם,
מותר להניח על הזיו, אבל כלים שלא ישרו אין להניחם על הזיו,
וכאביי.
הברייתא מביאה דינים נוספים לגבי זיו: וּמִשְׁתַּמֵּשׁ בְּכָל הַזֵּיו, אף אם
נמשך לאורך כל הכותל, ואף אם הוא נמוך הרבה מחלונו. אולם
רק אם מגיע עד עשרה טפחים התחתונים – הסמוכים לרשות
הרבים, כלומר, שהוא גבוה עשרה טפחים מקרקע רשות הרבים,
אך אם אינו גבוה מקרקע רשות הרבים עשרה טפחים, אסור
להשתמש בו. ואם יש זיו אחד למטה ממנו – מהזיו העליון, מִשְׁתַּמֵּשׁ
בו – בתחתון כולו, וּמִשְׁתַּמֵּשׁ בו – כנגד כל הכותל, אלא
רק בחלק שנגד חלונו.
הגמרא מבררת את דין הברייתא שדין הזיו שונה כשיש זיו תחתיו.
שואלת הגמרא: הֲאִי זִיו זֶה הַעֲלִיּוֹן, ששנינו שמותר להשתמש
בו רק כנגד חלונו, הֲכִי דְמִי – באיזה אופן מדובר, אִי דְלִית בֵּיה –
אם כשאין בו ארבעה טפחים, הרי מקום פטור הוא,
וְאִפְּלוּ בְּנֵגַד חֲלוֹנוֹ נָמִי לֹא יִשְׁתַּמֵּשׁ בּוֹ בְּאוֹפֶן קְבוּעַ, כיון שהכלים
המונחים עליו עשויים ליפול לרשות הרבים, ונראה כאילו
משליכים בידים לרשות הרבים. וְאִי אֵית בֵּיה – ואם יש בזיו ארבעה
על ארבעה טפחים, מדוע רק כנגד החלון מותר להשתמש, הרי זה
רשות היחיד, וּבְכֹלֵיהּ – בכל הזיו שכנגד כל הכותל לִישְׁתַּמֵּשׁ, מה
בכך שיש עוד זיו תחתיו.
משיבה הגמרא: אֲמַר אַבְיִי, זיו התחתון, מדובר דאית ביה – שיש
בו ארבעה על ארבעה טפחים, וְעָלִיּוֹן מדובר דלית ביה – שאין בו
ארבעה על ארבעה טפחים, וְחֲלוֹנוֹ מְשַׁלְמָתוֹ – משלים את הזיו
לִארבעה על ארבעה טפחים, ולכן בנגד החלון שיש שם ארבעה על
ארבעה טפחים, מִשְׁתַּמֵּשׁ – מותר להניח עליו כלים או ליטלם
ממנו, כיון דְחוּדִי חֲלוֹן הוּא – זוית החלון והרחבתו, אך דְהֲאִי גִּיסָא
וְדְהֲאִי גִּיסָא – המשך הזיו שנמשך לצד זה של החלון ולצדו השני,
אסור להשתמש, כיון שאין בו ארבעה על ארבעה.

משנה
משנתנו עוסקת בדין הוצאה מרשות לרשות ובדין טלטול ארבע
אמות ברשות הרבים.
המשנה מחדשת שמותר לטלטל חפץ ברשות אחת כשהמטלטל
עומד ברשות אחרת: עומד אדם ברשות היחיד בבית או על הגג
ומתכוון ומטלטל חפץ ממקום למקום ברשות הרבים, ואין
חוששים שמא יכניס את החפץ לרשות היחיד ויעבור על איסור
הוצאה מרשות לרשות, וכן עומד אדם ברשות הרבים ומטלטל
חפץ ברשות היחיד, ואין חוששים שמא יוציא את החפץ לרשות
הרבים. וּבְלִבְדִּי שְׁלֹא יוֹצֵא חוּץ מֵאַרְבַּע אַמּוֹת, כלומר, אם הוא
עומד ברשות היחיד ומטלטל חפץ ברשות הרבים, אזי היתר
הטלטול הוא רק בתנאי שלא יעבירו ארבע אמות מהמקום שהוא
מונח בו.
המשנה מביאה את דין השתנה וריקנה מרשות אחת לרשות
לענין העברתו ארבע אמות ברשות הרבים: לֹא יַעֲמִיד אָדָם בְּרִשְׁוֹת
הַיְחִיד וְיִשְׁתֵּין בְּרִשְׁוֹת הָרִבִּים, בְּרִשְׁוֹת הָרִבִּים וְיִשְׁתֵּין בְּרִשְׁוֹת הַיְחִיד,
כיון שמוציא את השתן מרשות לרשות. וְכֵן לֹא יִדּוּק מִרְשׁוֹת
הַיְחִיד לִרְשׁוֹת הָרִבִּים וְלַהֲיָפֹךְ. רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, אִם מִשְׁתַּלֵּשׁ –
משנאסף רוקו בפי וְעוֹמֵד לְהוֹצֵאתוֹ מִפִּיו, לֹא יִחְלַף בְּרִשְׁוֹת הָרִבִּים
אַרְבַּע אַמּוֹת עַד שִׁירִיקוֹ, שמאחר ורוק הנאסף בפה להוצאה מהפה
הוא עומד, הרי הוא נחשב למשא, ואם יעבירו ארבע אמות
ברשות הרבים יתחייב חטאת.

בְּכֹתֵל שְׂאִינוּ מְשׁוּפָּע, ואין הספר נח עליו, אם הגיע ראשו ללמטה
ו-גבוה יותר מְשַׁלֵּשָׁה טפחים מקרקע רשות הרבים, גִּלְלוּ אֲצִלוּ –
מחזירו לראש הגג, אך אם הגיע ללמטה ו-נמוך יותר מְשַׁלֵּשָׁה
טפחים סמוך לקרקע, נחשב כמונח ברשות הרבים, ואסור
להחזירו, אלא הופכו על הפתח – שהאותיות יפנו לכיוון הכותל.
הגמרא מבארת לפי זה את שיטת רבי יהודה החולק על תנא קמא:
ומה ששנינו בהמשך המשנה, רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, אִפְּלוּ אִינוּ מְסוּלָק
מִן הָאֲרִיץ וכו', אלא כמלא החוט, גוללו חזרה אליו, היינו משום
שלא די בזה שנחשב כמונח ברשות הרבים, אלא דְקָעִינָּה – שאנו
צריכים כדי לאסור להחזירו, הִנָּחָה עַל גְּבִי מִשְׁהוּ – מקום מסוים,
שרק באופן זה אם יפול כולו ויחזירו יתחייב חטאת, אך כל שעומד
באור אין איסור מהתורה להחזירו, וכשצידו אחד תפוס בידו
מותר להחזירו.
התבאר שנחלקו תנא קמא ורבי יהודה האם כדי לחייב חטאת
צריך הנחה על מקום מסוים. הגמרא מקשה מכך על דברי רבא
במקום אחר: וְאֵלָּא הָאֵל – דבר זה דְאָמַר רַבָּא, שחפץ הנמצא בתוך
שְׁלִשָּׁה טפחים סמוך לקרקע, לשיטת רבנן החולקים על רבי עקיבא,
וסוברים שחפץ שנכנס לאור הרשות אינו נחשב כמונח על
הקרקע, אף אם הגיע לתוך שלשה סמוך לקרקע, אלא צָרִיךְ הִנָּחָה
על גבי משהו, לִימָא בְּתַנְיָא אֲמַרָה לְשִׁמְעֵתִיה – האם נאמר
שבמחלוקת תנאים אמר את דבריו, והם רק לשיטת רבי יהודה,
אך לתנא קמא אין צריך הנחה על גבי משהו, והלא בפשטות אמר
את דבריו לפי כולם.
הגמרא חוזרת בה, ומפרשת את המשנה באופן אחר: אֵלָּא, בִּלְמָה
– כל המשנה שיטת רבי יהודה היא, וְחֲסוּרִי מִיִּתְפָּרָא – יש ללמוד
את המשנה כאילו היא חסירה, וְהָכִי קָתַנִּי – וכך יש לשנות בה,
בְּמָה דְבָרִים אֲמוּרִים שכשהגיע לתוך שלשה טפחים סמוך לקרקע
אסור להחזירו, דווקא בְּכֹתֵל מְשׁוּפָּע – העשוי בשיפוע, שהוא צר
למעלה ומתרחב כלפי מטה, והספר נח על שיפועו, אֲבָל בְּכֹתֵל
שְׂאִינוּ מְשׁוּפָּע, אִפְּלוּ אם הגיע פחות מְשַׁלֵּשָׁה טפחים סמוך לקרקע,
גִּלְלוּ חוּזְרָה אֲצִלוּ, שְׂרָבִי יְהוּדָה אָמַר, אִפְּלוּ אִינוּ מְסוּלָק – (מרוחק)
מִן הָאֲרִיץ אֵלָּא מִלֵּא הָחוּץ ו-כלשהו, גִּלְלוּ אֲצִלוּ. ומבארת
הגמרא: מֵאֵי מַעֲקָמָא – מה הטעם שכשאנו נוגע בקרקע מותר
להחזירו, משום דְקָעִינָּה – שאנו צריכים כדי לחייב, הִנָּחָה עַל גְּבִי
מִשְׁהוּ – דבר מסוים, וכל שלא נח, אף אם יפול כולו ויחזירו אליו,
אינו אסור מהתורה, ולכן לא אסרו חכמים להחזירו כשצידו
האחד תפוס בידו.

משנה
זיו מאבן או עץ שבלוט מהכותל לפני החלון של העליה, והוא גבוה
עשרה טפחים מקרקע רשות הרבים, ורחב ארבעה על ארבעה
טפחים, נותנין – מותר לתת עליו חפצים מהבית, וכן נוֹשְׁלִין
ו-מותר לקחת ממנו חפצים ולהכניסם לבית בַּשֶּׁבֶת, כיון שנחשב
רשות היחיד.

גמרא
שנינו במשנה, שמותר להוציא ולהכניס חפצים לזיו שלפני החלון.
הגמרא מבררת לאיזה רשות פונה הזיו. שואלת הגמרא: הֲאִי זִיו
ו-זיו זה דְמִי לְחֵיבָא – לאיזה רשות הוא יוצא, אִלֵּימָא דְמִיָּפִי –
אם נאמר שהוא יוצא לרשות הרבים, קשה, מדוע מותר להוציא
אליו חפצים, לִיְחֻשׁ דִּילְמָא נָפִיל – הרי יש לחשוש שמא יפלו
החפצים לרשות הרבים, וְאֵתִי לֵאמֹר – ויבוא להביאם חזרה
לרשות היחיד, ויתחייב חטאת. אֵלָּא נֹאמַר דְמִיָּפִי – שהזיו יוצא
לרשות היחיד, קשה, שִׁימָא – פשוט הוא שמותר להניח עליו
וליטול ממנו.
משיבה הגמרא: אֲמַר אַבְיִי, לְעוֹלָם מדובר באופן דְמִיָּפִי – שהזיו
יוצא לרשות הרבים, וְאֵי – ומהו נותנין עליו דְקָתַנִּי – שכתוב
במשנה, היינו דווקא בָּלִים הַנִּשְׁבָּרִים – כלי חרס או זכוכית שישברו
בנפילתם מהזיו, ואף אם יפלו לרשות הרבים לא יחזירם, אבל

המשך ביאור למס' עירובין ליום שישי עמ' ב

גמרא

1 שנינו במשנה, 'עומד אדם ברשות היחיד ומטלטל ברשות הרבים'.
2 הגמרא מביאה שיש שגרסו את המשנה באופן שונה: מְתַנִּי לִיה –
3 שנה לו רב חִינְנָא פֶּר שְׁלֻמִּיא לְחִיָּיא פֶּר רַב, קָמִיה דְּרַב – כשלמדו
4 לפני רב] את דין משנתנו, לֹא יַעֲמֹד אָדָם בְּרִשּׁוֹת הַיְּחִיד וַיִּטְלֹטֵל
5 חֶפֶץ בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים, גזירה שמא יטעה ויכניס את החפץ לרשות
6 היחיד, ולא שנה לו רב חִינְנָא כדברי משנתנו שהתירה לעשות כן

8 ואמרה 'עומד אדם ברשות היחיד ומטלטל ברשות הרבים'. אָמַר
9 לִיה חִיָּיא בַּר רַב לְרַב חִינְנָא, שְׁבַקְתָּ רַבָּנָן וְעַבַּדְתָּ פְּרָבִי מֵאִיר – הנחת
10 את שיטת חכמים [תנא קמא במשנתנו] שהלכה כמותם, ופסקת
11 כרבי מאיר שגזר כעין גזירה זו במשנה להלן (קא.), והיינו שאסר
12 על העומד ברשות היחיד ליטול מפתח המונח ברשות הרבים
13 ולפתוח בו דלת ברשות הרבים, גזירה שמא ישכח ויכניס את
14 המפתח לרשות היחיד.